

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 831/2017
27.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Мидић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Татјана Цветковић, адвокат из ..., ради измене одлуке о поверавању детета, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 30/17 од 26.01.2017. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 30/17 од 26.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 73/16 од 04.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се малолетни син ВВ, рођен ... године у ..., повери њему, као оцу, на чување, васпитање и издржавање, а да се тужена обавезе да на име издржавања малолетног сина ВВ, месечно плаћа износ од 15% од својих укупних примања до петог у месецу за текући месец, почев од дана подношења тужбе па надаље, те да се утолико измени пресуда Основног суда у Подгорици П 2334/01 од 25.01.2002. године у ставу другом изреке и да се виђање тужене са малолетним сином ВВ, одвија по договору странака, као и одбијен захтев да се тужена обавезе да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 30/17 од 26.01.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П2 73/16 од 04.11.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано је указивање тужиоца на погрешну примену материјалног права, а оспоравање утврђеног чињеничног стања у ревизији није дозвољено сагласно одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, брак парничних странака разведен је пресудом Основног суда у Подгорици П 2334/01 од 25.01.2002. године, када су заједничка малолетна деца ГГ, рођен ... године у ... и ВВ, рођен ... године у ..., поверени мајци на старање, уз обавезу оца да доприноси њиховом издржавању у висни од 30% месечно од зараде. Тужена је са децом након развода живела у ..., у стану своје мајке, а 2015. године почела је да одлази у ..., ради запослења, где се и запослила почетком 2016. године. Деца су остала да живе у стану са бабом по мајци, која је поднела захтев Центру за социјални рад у ... за привремено старатељство над децом. Тужилац се, по сазнању да је тужена отишла за ..., из ... преселио у ..., где приватно станује, како би успоставио ближи контакт са децом, након чега је покренуо предметни поступак. У међувремену је малолетни ГГ постао пунолетан. Центар за социјални рад у ... је дао своје мишљење о социо-економском статусу оба родитеља, њиховој подобности, мотивисаности за самостално вршење родитељског права над малолетним ВВ, као и обостраној компетентности у том смислу. Странке су ..., тужена је као мајка од почетка 2016. године у ..., где ради на пословима ..., а тужилац тражи запослење у Тужена, као мајка, долази више пута годишње у ..., где борави по неколико дана, а свакодневно се са децом чује телефоном. Малолетни ВВ је ученик трећег разреда средње школе и одличан је ђак. Комуникација између родитеља не постоји, као ни између тужиоца, као оца и бабе по мајци, са којом дете живи. Малолетни ВВ је на узрасту од ... година, када може јасно да изрази своје жеље и ставове, међутим, стручни тим центра је препознао његову потребу да не буде доносилац одлуке, обзиром да родитељи од њега очекују избор, чиме га доводе у конфликт лојалности. Због овакве ситуације, као и последица психичког стања која је изазвала неминовност да изрази своје мишљење, малолетни ВВ је упућен на стручну помоћ код дечијег психијатра, где одлази у пратњи бабе. Орган старатељства је мишљења да се нису стекли законом прописани услови за измену одлуке о поверавању малолетног детета у конкретном случају, с`обзиром да његово понашање указује на опредељење да живи у породици мајке, са својим братом, при чему су оба родитеља компетентна и мотивисана за непосредно старање о њему.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови, након адекватне и правилне оцене свих

изведених доказа, пре свега саслушања странака, а посебно имајући у виду извештај Центра за социјални рад у Нишу, правилно применили материјално право и то одредбе члана 65, 68. и 266. Породичног закона, када су одбили тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се малолетни син ВВ повери њему на чување, васпитање и издржавање, а налазећи да је то у најбољем интересу малолетног детета, због чега су одлуке нижестепених судова правилне и на закону засноване.

Наиме, правилно су нижестепени судови утврдили да су лична својства и капацитети странака, као родитеља, за бригу, старање и васпитање у односу на малолетно дете задовољавајући у сваком погледу, да су родитељи подобни да им се дете повери на самостално вршење родитељског права, да препознају дечије потребе и веома мотивисани да наставе старање о њему, али да су полазећи од налаза и мишљења Центра за социјални рад у ..., правилно утврдили да се нису стекли законом прописани услови за измену одлуке о поверавању малолетног детета, обзиром да његово понашање указује на опредељење да живи у породици мајке, са својим братом. Наиме, најбољи интерес детета подразумева удовољавање на најбољи могући начин његовим емотивним и развојним потребама. Ово начело има предност пред осталим интересима, првенствено подразумева потребу за сигурном, стабилном и предвидивом околином у којој ће се дете осећати вољено, развијати осећај припадања, слободно и несметано стицати искуство у дружењу са вршњацима.

Неосновано се ревизијом тужиоца указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су вршење родитељског права практично оставили мајци која неспорно не живи са малолетним дететом, јер је иста на привременом раду у ..., те да је нејасно због чега судови Центра за социјални рад наглашавају да малолетно дете треба да проводи у породици мајке, када у тој породици мајка не живи. Ово с тога што су нижестепени судови правилно утврдили да је родитељски капацитет тужене такав да на задовољавајући начин препозна све потребе малолетног детета и да на њих адекватно реагује, без обзира што физички није присутна, обзиром да постоји неспоран позитивни емотивни, васпитни, социјални и развојни утицај мајке и бабе по мајци, са којима је малолетни ВВ живео непрекидно од 2002. до 2016. године, те да је у најбољем интересу малолетног детета да оно остане у средини у којој је живело након развода родитеља, где је стекло навике, похађа школу, да је исти пред пунолетством, због чега се нису стекли услови из члана 6. и 266. став 1. и 272. Породичног закона за поверавање детета тужиоцу на самостално вршење родитељског права.

Најбољи интерес детета је правни стандард предвиђен чланом 3. Конвенције Уједињених Нација о правима детета и преузет у одредбама чланова 6. и 266. став 1. Породичног закона и цени се према околностима сваког конкретног случаја. Околности овог случаја - да дете од престанка заједнице живота његових родитеља и то непрекидно од 2002. до 2016. године је живело са

мајком и бабом по мајци, да је навикао на окружење и средину у којој одраста, да препознаје већи степен блискости и припадности породици мајке, што је део његовог идентитета и да такво окружење стимулативно делује на његов даљи развој, као и да је мајка способна да на задовољавајући начин препозна све његове потребе и на њих адекватно реагује, без обзира што није физички присутна, указује на правилан закључак нижестепених судова да је у најбољем интересу детета да се исто не повери оцу на самостално вршење родитељског права.

Из наведених разлога, по налажењу Врховног касационог суда, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије, побија се утврђено чињенично стање а ревизија из тог разлога не може се изјавити у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог применом члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић